

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ АДСКО ПРИКЛЮЧЕНИЕ

chitanka.info

Не бяха много хората, които знаеха, че до Ада може да се стигне по вода. Из цялата плетеница на Обединените Светове я имаше двадесетина души, посветени в тайната, я нямаше. Естествено, по-голямата част от тях от столетия бяха регулярни посетители на „Зелената котка“. Някои дори бяха горди собственици на карти за отстъпки, както подобава на редовни клиенти (не че през последните пет-шест хиляди години някой бе плащал на Рей Макгавърн — да му се зачуди човек откъде намира средства да поддържа пущината работеща, че и във всички светове едновременно...). Имаше и такива, които отдавна вече се числяха към инвентара на „Котката“ и Рей чак започваше да се притеснява, ако някой от тях липсваше по време на ревизия. Излишно е да ви обяснявам, че Джонатан Деветте Пръста достолепно държеше лидерската позиция в последната групичка.

Именно затова, когато разбрах, че ще се наложи да се разходим до Преизподнята, първото име, което изплува в мислите ми, бе на наш Джони.

Но да караме подред.

Цялата бъркотия започна вечерта, когато Юрий Вегетарианеца нахълта на пожар в „Зелената котка“, тръсна наподобяващото си рентгенова снимка телосложение до мен и го удари на молби, сълзи, сополи и за каквото още се сетите.

Юрата бе руски благородник и по злощастно стечение на обстоятелствата — бивш вампир. От този любопитен факт в близкото му минало произхождаше и прякорът му — злите езици в „Котката“ говореха, че младежът толкова тежко изживявал годините си на въздържание, че всяка сутрин пиел отвара от червено цвекло, понеже с цвета си му напомняла за удоволствията, на които се отдавал навремето. Сами се сещате колко малко е нужно на дежурните зевзеци, за да лепнат на посетител на кръчмата поредния обречен на безсмъртие прякор.

В последните стотина години Юрий се бе установил в Санкт Петербург — град, в който „Зелената котка“ по необясними дори за Тери Сторн причини избягваше да се материализира често. Затова и изненадата ми, когато го видях да влиза задъхан през масивната дъбова врата бе, меко казано, огромна. За последно се бяхме видели на Конвента в Балчик (България) преди повече от десетилетие^[1]. В началото се зарадвах, защото като всеки славянин Юрата бе добър

събеседник и отлична компания за чашка, бутилка, буренце или каквото дойдеше. Щом видях разтревожения му поглед и треперещите ръце, които едва не превърнаха една прекрасно запотена чаша водка в блаженопочиващ труп, се сетих, че проблемите го следваха така, както мадамите се лепяха на Били Зеленчука. Изчаках го да приключи с несвързаните бръцолевения, тупнах го по рамото и вдигнах наздравица:

— Добре сте ни дошъл, другарю Юрий! Би ли намалил оборотите малко, ако обичаш, че говориш оплетено като трезва самодива...

— Отидем... Ада... — продължи да ломоти неразбрано Вегетарианецът.

— Е... чак пък... Рускичето на Конвента си беше абсолютно пълнолетно, ако за това намекваш...

— Не бе, идиот! Трябва да отидем до Ада колкото се може по-скоро! — изплю се ядосано Юрата и надигна чашата си на екс. — Братовчедка ми е там — трябва да я измъкнем на всяка цена!

— Виж сега, не искам да съдя родата ти, ама... защо не си решавате семейните проблеми в тесен кръг, без да осведомявате цялата „Котка“ за тях?

— Понякога забравям колко си тъп, Брайън... — удари изнервено с юмрук по масата Юрий и запали цигара. — Става дума за Лучияна — дъщеря на Виорика от Вултурец, Румънско, която пък по съвместителство ми се пада сестра. Малката е вампирка осмо поколение, въпреки че баща ѝ не го знае — бабите го забаламосаха с някаква изсмукана от пръст история за аурата на Дракула и други подобни дивотии^[2]. Наскоро я приеха в Магическия Университет, специалност „Трансфузионна филология“ — нали се сецаш, една от тия новите модерни науки, дето предъвкват пет години как вампирите научавали чужди езици, докато пиели кръвчицата на други народи. Пълна простотия, мен ако питаш, ама на дребната ѝ харесва. Но да се върнем към същността на проблема. Тия дни Лучияна трябвало да държи изпит по хемоглобинознание. Конспектът за гадното нещо е 127 въпроса — тоест, на практика няма научаване. Лошото в случая е, че брат'чедката е мно-о-о-ого амбициозна. Даже прекалено, между нас казано — да им се не знаят и болните амбиции на тия родители... Затова, когато оная вкаменелост Нела Фонемата, Ктхулу да ѝ седне на

лицето дано, я скъсала, малката се ядосала и викнала: „Да ме вземат дяволите, защо не учих повече???“ Малка подробност — каквото Лучияна каже, става на момента. Оттам насетне знаеш как стоят нещата — микроимплозия, мирис на сяра, ала-бала... Спешно трябва да я измъкнем от там!

— Виж какво, Юра, не знам дали са те светнали, ама Адът изобщо не е онова място, от което всички се страхуват. Няма казани, мъчения, глупости...

— Не за нея се притеснявам, Брайън! Хлапетията е на 121 години и тепърва започва да открива малко по малко сладостите на живота далеч от мама и тате! А фактът, че в Ада презервативите се късат по-бързо заради изпаренията и прочие, го знаят дори първолаците. Не ме карай да ти напомням какво се роди последно, когато дявол се залюби с вампир...

— Да, знам, няма нужда да ми обясняваш... — потръпнах аз. Изчадията от Акълдаващия Клан^[3] все още бродеха из Обединените Светове, принуждавайки дори съдржания и немногословен Питър Стенли^[4] да ги определи като „циреи върху задника на време-пространството“.

— Добре, разбрахме се. Сега — според теб кого от Алкохолната Троица трябва да вземем?

— Тук въобще няма място за спорове. Отиди до бара, потупай нашия деветопръст приятел по рамото и му кажи да си довлече маринованото туловище насам.

Както и очаквах, Джонатан дори не изтрая да чуе цялото обяснение. Юрата тъкмо се бе наточил за цветисто описание на сцената с изчезването на малката, когато магьосникът се ухили като репичка, плесна с ръце и викна:

— Чудесно! Вече бях започнал да ръждясвам в тази кръчма! Да видим дали Роки Зеленоглавия още държи онова смотано корито...

Роки Зеленоглавия бе един от най-добрите мореплаватели, когото „Котката“ познаваше, както и капитан на „Недохранения балрог“ — симпатичен бързоходен клипер^[5], известен с две неща: колосалната си разбрицаност и феноменалната си непотопяемост. Прякорът му идваше от една експедиция до Залива на Мракобесниците. Накратко — буря, торнадо, маневри, боцманът драйфа върху главата на шкипера... предполагам, че картинката ви се изясни.

Истинско чудо бе, че успяхме да го открием на суша: обикновено се мотаеше наляво-надясно из морета и океани, дори когато нямаше поръчки — ей така, просто за удоволствие. Сега обаче явно бе изпаднал в някакво странно настроение, защото след дълго дирене го намерихме в „Сопола на Мерлин“ — къркаше грог и се бе намусил толкова здраво, че чак мухите, накацали по тавана, бяха изпоизмрели къде от стрес, къде от страх.

— Ахой, приятелю! — поздрави го жизнерадостно Джонатан.

— Сериозно? „Ахой“? Случайно да ти приличам на Джони Деп... приятелю? — сопна се Роки.

— Лъчезарното ти настроение не може да ме заблуди, друже — ухили се Джонатан и най-безцеремонно се настани до киселия капитан. — Признай си: от колко месеца не си имал поръчки?

— Десетина, ама кой ти брои... — изсумтя старият морски вълк и със зле прикрито любопитство впи поглед в очите на лукавия магьосник: — Да не би случайно да търсиш превоз?

— Нищо не може да убегне от орловия ти поглед, капитане — похвали го Деветте Пръста и гаврътна на екс неизвестно откъде появилата се чаша сангрия. — Че търсим — търсим, но не знам дали тази работа е по силите ти... Всъщност, дойдох тук, за да търся връзка с Кокосовия Зъб, ако си чувал за него...

— Това водорасло ли? — изплю се с отвращение Роки и махна на бармана да напълни канчето му. — Че той серсемин и срамни въшки не може да хване, ако преди това не му начертая карта...

— Е, не знам... Казаха ми, че няма човек, орк или елф, който да е способен да открие по-кратък път към Ада от него... — почеса се замислено по темето Джони.

— За магьосник знаеш прекалено много грешни неща, мой натрапливоневрозни^[6] приятелю — ухили се Зеленоглавия. — Единствената възможност Смоуки Кокосовия Зъб да попадне в Ада е ако тъща му наблегне по-здраво на вещерските науки и го прати там под формата на препоръчано писмо. Аз, от друга страна, съм известен като мореплавателя, който седем пъти е минавал през Триъгълника на Йог-Сотхот и след това се е завръщал невредим в „Сопола на Мерлин“.

— Триъгълника на Йог-Сотхот? — прекъснах го аз, усещайки, че нещо явно ми се губи.

— Да, младежо. По вашия край май му викат „Бермудски триъгълник“.

— И това какво общо има с Ада? — сопна се раздражено Юрата.

— Ако не беше изучавал само соцреалистична магия, сигурно щеше да си припомниш това-онова от първи курс, като например лекциите по ориентиране в паранормални условия — любезно се усмихна Роки, без да обръща внимание на националистическия плам в очите на Вегетарианеца. — Бермудският триъгълник е първата, най-древна порта между Ада и вашия свят, сътворена още от бащицата Сатанаил, да е жив и здрав, където и да се намира в момента. Това станало още преди християните да започнат да измислят бабини деветини за вечни мъки и така нататък. Лично Тери ми е разправял, че Таньо (така го наричаше, не знам защо — сигурно са си имали вземане-даване навремето...) бил силно наш човек — попийвал, попушвал, дори понякога се разхождал до Горния свят, за да забърше някоя сгодна и смирена домакиня... Именно с тази цел била създадена и вратата — тоест, Триъгълника. Само че после се нароили всякакви тамплиерчета, инквизиции, попове и прочие, така че Таньо бил принуден да въведе визов режим за Преизподнята, а после, когато му писнало да му лепят етикети от рода на Антихрист, направо затворил границите и превърнал родината си в закрыта държава. Оттогава насетне всички президенти — негови наследници, поддържат традициите, като не пускат никого и дори сами разпространяват слуховете за ужасяващите мъки, които те очакват в мига, в който се озовеш долу.

— И това всичко го знаеш от Тери, така ли? — недоверчиво се намръщи Юрий.

— О, не, учили сме го в часовете по история — подметна Джонатан. Всички се обърнахме към него със зяпнали уста. — Не съм ли ви споменавал? С Роки бяхме състуденти преди бая години. Той обаче прекъсна в трети курс — така и не успя да издържи изпита по толкинистика. Дето се вика, там самият Белгарат^[7] е бил късан осем пъти! Е, аз го взех от първия път с четворка, ама да не се хваля...

— Сигурен съм, че преписа, гад такава! Няма нормален маг, който да запомни всичките тези извращения! — избухна Роки.

— Че кой е казал, че съм нормален, друже? — изкикоти се Джони (в интерес на истината — доста налудничаво), докато разсеяно

свиваше поредната цигара, самообслужвайки се с тютюна на шкипера.

— Без коментар — захили се Зеленоглавия, след което стана мъртвешки сериозен. — Да речем, че се съглася да ви закарам до Ада и обратно. Какъв ми е келепирът от цялата работа?

— Моралното удовлетворение, че си спасил млада вампирка от преждевременно забременяване и женитба? — предположи Деветте Пръста невинно.

— Тия ги пробутвай на вехтите кюлоти на Дейнерис^[8], моето момче. Говорй ми в цифри.

— Ъ-ъ-ъ... ми в моето семейство се пази лулата на Сталин, а всички казват, че това е доста могъщ и ценен артефакт... — неуверено промълви Юрата.

— Със сигурност, когато един ден се ожения и имам дъщеря, милостиво ще ти позволя да й я подариш за прощъпалника — разсмя се Роки. — Други гениални предложения или да си заръчвам още грог?

— Ако ни свършиш работа, лично ще ти издействам обратно стария пропуск за „Зелената котка“ — неохотно се обади Джонатан, който очевидно не издържа при вида на киселата физиономия на Вегетарианеца. Не че мен не ме сви сърцето, когато го погледнах — от него се излъчваше на талази онзи характерен вид отчаяние, присъщ на недоспал орк с хранително натравяне.

— Хайде бе! И ще убедиш Рей да вдигне ембаргото на Мраколандия?

— Само ако обещаеш после да ми разкажеш какво толкова си направил, за да си докараш неговото неблагоприятно положение — кимна Деветте Пръста.

— Сериозно ли?

— Да бе, ако знаеш от колко време ме човърка това... Познавам хора, които са препикавали камината, и то след като са препивали с надракска медовина, но въпреки това продължават да идват в „Котката“. Признай си честно — свалял си Линда^[9] може би?

— С удоволствие ще ти споделя всичко, друже... в секундата, в която изпия първия си грог от десетилетия насам, поднесен ми от Рей Макгавърн — смигна му Роки. — Давай сега да вършим работа!

Бях слушал не една и две легенди за „Недохранения балрог“, но когато за пръв път се качих на палубата му, веднага почувствах как ме осенява прозрение: всяка една думичка очевидно бе истина. Корабът

миришеше по-зле и от тоалетната в метрото на Анкх-Морпорк в час пик и скърцаше толкова зловещо и притеснително, че и самият Стивън Кинг би избягал на секундата с отчаяни писъци. Джонатан и Юрий обаче не изглеждаха твърде впечатлени — и двамата бяха ухилени до уши, сякаш стъпваха на борда на свръхлуксозен кораб, предназначен за богаташки круизи.

— Сега само и вятър да имаше... — обадох се аз, все още със смесени чувства относно предстоящото ни пътуване.

— Спокойно, работи се по въпроса — сръчка ме в ребрата Джони и зае стойка на викингски мъжага, позиращ пред русокоси весталки.

— О, не... — пребели очи Роки. — Пак ли ще ми се правиш на Пърси Джаксън?

— Не ме подценявай, приятелю — свъси вежди магьосникът. — Да си чувал някога Пърси Джаксън да е успявал да стори това?

Той изпъна напред двете си ръце и изведнъж с рязко издишване ги прибра плътно до тялото си. Челото му се покри с едри капки пот, които впрочем тутакси се изпариха с тихо съскане. Имах чувството, че мога да изпържа яйце на кожата му — толкова силни бяха вълните топлина, които се донасяха от него.

Нищо не се случи.

— Май имаш нужда от опреснителен курс... колега — подсмихна се Зеленоглавия.

— Тъй ли? Не думай. Тогава защо вече изминахме половин миля от пътя към портала?

Мъчейки се да наместим зяпналите си от почуда усти, се доближихме до кърмата на кораба. Кое то си бе вярно — вярно бе: клиперът пореше гордо водите на Великия Мраколандски Океан без нито едно опънато платно.

— Екипаж! Какво се туткате и чешете краставите си подмишници! Всички на палубата! На бегом към бизана! На прибежки и припълзвания към фокмачтата^[10]! Тия платна няма да се окачат от само себе си! — разкреця се Роки.

— Хм... аз не разбирам много-много от корабоплаване, ама... защо са ти платна, когато корабът си върви и без тях? — поинтересува се Юрата.

— Трябва да си вардя имиджа — поясни капитанът, докато раздаваше кръвнишки погледи на туткащите се матроси. — Нали ако ме видят да плавам без платна, веднага ще ми излезе името, че съм измамник. После върви доказвай, че само веднъж си ползвал помощта на магьосник...

— Е, то всъщност...

— Казах „само веднъж“!

— Твоя воля, началство — поклони се иронично Джонатан и махна към нас: — Абе, другарчета, защо стоите като подрискани елфи, ами не издирите къде тая скръндза държи запасите си от ром?

Дали заради факта че успяхме да ги открием, или поради добрите магически умения на Деветте Пръста, но така или иначе пътуването до най-близкия портал между Мраколандия и Старата Земя ни се сториха като екскурзия до съседното село. Не съм много сигурен дали не ми се е сторило, но по едно време като че ли до нас спря странен, обвит в пушек кораб (не помня добре бригантина или каравела), на мостика се появи капитанът, захапал колосално дебел фас марихуана и попита дали знаем как да стигнем до Валинор. Роки го упъти, метна му една бъчонка с грог за из път и промърмори „Холандска му работа...“^[11] Честно, нямам ни най-малка идея какво точно се случи, но ви казвам — ако това беше сън, то тогава никога досега в живота си не бях сънувал толкова реално.

Както и да е — важното е, че успяхме да стигнем без кой знае какви перипетии до Триъгълника. На пръв поглед всичко изглеждаше нормално, но по напрегнатите погледи на тримата Мрачни, стиснали зъби и сграбчили със запотени пръсти щурвала, разбрах, че по всяка вероятност изпускам нещо. Надали може да си представите колко абсурдно беше усещането: все едно участвате в селски бой на площада, но единственото, което виждате, е блаженият повей на вятъра, който гали теменужките пред кметството. Всяка фибра в тялото ви крещи, че наоколо ситуацията е на живот и смърт, може да подушите адреналина, който се носи из въздуха, потта от косматите подмишници на селяндурите, кръвта, пролята върху плочките пред кръчмата... но въпреки това очите ви се мъчат да ви убедят, че всичко е наред и няма за какво да се притеснявате. Ето така се чувствах и аз, докато „Недохраненият балрог“ се мъчеше да премине през Триъгълника, без да се разпадне на съставните си части.

Нямам представа колко време сме се лашкали, понеже целият преход между нормалната Земя и дебрите на Преизподнята стана за секунди. В един момент гледаш романтични океански вълнички и чуваш как чайките грачат над главата ти, а в следващия вече си проправяш път между огромни черни скали, наподобяващи вкаменени тролски изпращания, и вдишваш с пълни гърди смрадта на сярата, подправена с още хиляди нюанси, един от друг по-отвратителни. Почвах да разбирам християните, които описваха Ада като място, където страданията не спират нито за миг. Впрочем, мъките ни не траяха кой знае колко, понеже Джонатан се плесна по челото, викна „Ей, все забравям за вас, момчета...“. Едно щракване с пръсти и покъртителната миризма бе заменена от нещо, което напомняше смес между борова гора и арктическа сутрин.

— Много сме ти задължени, Джони... — промълви Юрата, когато отново бе в състояние да си поеме въздух. — Винаги съм се чудел как успяваш да издържиш на всевъзможни „аромати“.

— Нищо работа, друже — изкарай като мен две-три годинки като придворен магьосник на което и да е джуджешко кралство и вече и на теб няма да ти прави впечатление — ухили се Деветте Пръста. — От мен да знаеш: джуджешкият чорап убива палантиански носорог от пет левги разстояние само с миризмата си. Единствената причина, поради която браконьерите не ги ползват на лягане и на ставане, е изключителната трудност, с която се обелват от краката им... — добави той замислено и потръпна.

— Извинявай, че ти развалям монолога, но някой все пак има ли идея къде отиваме, по кой път трябва да поемем и къде, в името на Мрака, има шанс да открием братовчедката? — обади се Вегетарианеца. Видимо се чувстваше некомфортно сред цялата тази дяволщина, да ме прощавате за неволната игра на думи, и това оказваше влияние на характера му. В момента изглеждаше по-изнервен от Тери Сторн, докато играе белот.

— Всичко е под контрол, славянски ми приятелю — провикна се от мостика Роки, който през цялото време не бе престанал да се взира напрегнато в червено-оранжевата каша, която явно по тези географски ширини минаваше за хоризонт. — Трябва да стигнем до Порт Бел, който, както сигурно се сещаш, е кръстен на седмия президент на това очарователно място — Белзевуб — и всичките ни грижи ще се изпарят

като светена вода от задника на дърт антихрист. По необяснима причина пристанището се смята за уникална туристическа атракция, затова именно там карат под строй всички туристи. А и да не открием твоето безценно девойче, все някоя от местните хрътки ще знае. Онези така са се усъвършенствали в преследването на туристите, че не игла в купа сено, ами атом в центъра на Големия Взрив ще съумеят да издирят...

— Чакай малко, какви туристи? Нали Адът беше под карантина?
— почеса се по главата Юрий.

— Не си слушал добре, друже... — обади се Джонатан. — Само вашата Земя и още шепа светове, където се разпростря заразата на християнството, са изолирани от Преизподнята. В което има доста голям резон — и аз не бих пуснал тълпи обезумели свещеници да тичкат из страната ми с кръстове, библии и така нататък. Виж, другите, по-миролюбивите светове винаги са били добре дошли тук. Гоблините от Горна Прусия се редят на опашка, за да си вземат карта за някой от местните сяросанаториуми. Когато и от тях да питаш, ще се закълне, че тукашният климат правел чудеса с подаграта...

Сладкодумията на Джони едва не ни приспаха. Ако не беше Роки, който да изреве „Порт Бел на хоризонта!“, сигурно щяхме да го пропуснем като едното нищо. В мига, в който стъпихме на пристанището, разбрах, че Зеленоглавият изобщо не е преувеличил, когато описваше бъркотията, хаоса и огромното разнообразие от хора, демони и прочие странни същества, които караха всичко наоколо да ври и да кипи от емоции и нерви. Имах чувството, че ако дори за миг затворя очи, колосалният конгломерат от съдби ще се изпари яко дим и когато отново погледна, пред взора ми ще застане пуста и димяща котловина, по чиито склонове ще се стичат останките от превъзбуденото битие, изпълвало някога живото градче. Не можах да се сдържа и стиснах клепачи.

Естествено, когато ги отворих, нищо подобно не се случи, въпреки че можех да се закълна, че три-четири сергии за сувенири смениха местата си, а слепият демон, който просеше милостиня пред туристическия център, като по магия си бе възвърнал зрението, но за сметка на това пък бе окуцял и с двата крака. Но може би просто ошашавеното ми от шаренията наоколо съзнание ми въртеше номерца.

— Брайън, ако си се нагледал на местния колорит, ще имаш ли нещо против да потегляме? — подвижна жизнерадостно Джонатан, който незнайно как бе успял да промени изцяло външния си вид. Беше нахлузил идиотски изглеждаща сламена шапка, отровназелени кецове и фланелка с къс ръкав, с доста неопределен цвят и с мърляво излъчване, отпред на която с огромни разкривени букви пишеше „Аз Порт Бел!“.

Честно казано, и на мен ми се искаше да си взема някакъв сувенир (магнитчетата за хладилник с образа на Сатанаил... или Таньо, ако предпочитате..., от чиито очни кухни извираше бледожълтеникав дим, изглеждаха повече от прилично, а и цената им беше разумна), но бърз поглед върху все повече побесняващия Юрий ме убеди, че едва ли това е най-добрата идея в момента. Негово зеленоглаво капитанско превъзходителство измънка набързо някакво извинение, че му се отворила спешна работа, стискал ни палци и ни пожелавал късмет, след което се изниза елегантно — без съмнение, към първата попаднала пред очите му кръчма.

— Мога ли да ви помогна, уважаеми господа? — разнесе се тих и благ гласец зад мен. Признавам си, че от изненада подскочих. Юрата и Джони, напротив, явно въобще не се изненадаха, понеже се извърнаха към източника на въпросните думи съвсем спокойно, а по лицата им сякаш се четеше израз на лека досада.

— О, Марго, много ни е драго да те видим — любезно и с едва доловим присмех проговори Джонатан след леко проточила се пауза. — Ако не ме лъже паметта, последно се срещнахме в Амарантия, докато се опитваше да окрадеш кралската зоологическа градина...

— Което, както вероятно си спомняте, изобщо не беше доказано категорично, о, най-деветопръсти от всички велики магьосници — завъртя глава в престолено възмущение девойчето. Очевидно, според думите на Джони, беше от женски пол, въпреки че при непълнолетните дяволи бе адски (извинявам се за двусмислицата отново) трудно да си сто процента сигурен. Вярно, че на пръв поглед се забелязваха добре оформените гърди и доста апетитния ханш, каращ опашката да се полюшва кокетно с всяко едно движение на бедрата, но прясно наболите рогца и лукавото, почти момчешко излъчване, което струеше от всяка една извивка на лицето й... му... те караше да се чувстваш доста объркан.

А, да, в случай че някои по-целомъдрени от вас тръгнат да се възмуцават на чувственото описание на младата дяволица, държа да ви напомня, че жителите и жителките на Преизподнята се считат за непълнолетни според местната конституция до момента, в който не се дипломират в Хароновия колеж по душеवादство и правораздаване, накратко — Семинарията. Познавах дяволи, по-възрастни и от самия Один, които поради вродения си мързел и/или некадърност все още не се водеха възрастни. Така че запазете морализма за себе си, ако обичате.

— Разбира се, Марго, ти както винаги излезе суха от светената вода — закима усърдно Деветте Пръста. — А и в крайна сметка, кой съм аз, та да се съмнявам в племенницата на самия Астарот? Един прост магьосник с мераци да стане частен детектив, който е прав само в сто и един от сто случая, нали така?

— Прав сте както обикновено, Ваша премъдрост — поклони се иронично дяволицата и ни огледа с любопитство. — А бих ли могла да запитам кои са Вашите очарователни спътници и какво ви води всички накуп в Порт Бел?

— Първо на първо, Юрата — този с кървясалите очи — е женен, плюс това е бивш вампир, така че дръж копитцата си по-далеч от него. Брайън Махмурлука е обикновен селски лечител, който често няма достатъчно пари да си плати сметката в „Зелената котка“, с други думи, едва ли ще представлява интерес за теб. Тук сме, защото издирваме братовчедката на Юрий — Лучияна, студентка в Магическия Университет, вампирка и собственичка на способността да превръща в истина всичко, което изрече на глас. Девојката е на 121 години и досега е била под крилата — метафорично казано — на мама и тате, така че се мъчим да я открием, преди тестът за бременност да е известил Обединените Светове за появата на още един (в най-добрия случай) Акълдаващ.

— Със споменаването на Прокълнатия Клан успяхте да ме заинтригувате, месир... — В очите на Марго за миг присветнаха алени пламъчета. — Бихте ли желали скромното ми съдействие по случая?

— С удоволствие, стига да не се опитваш да забършеш когото и да е от нашата компания. И стига с това „месир“, ако обичаш. Запази го за свалките си с Тери или Били Зеленчука.

При споменаването на двамата магове младата дяволица видимо се оживи. Забелязах, че чак косъмчетата по опашката ѝ настръхнаха от въодушевление. На глас обаче изрече с абсолютно равен тон:

— Както пожелаете, хер Джонатан.

Юрата се изкиска^[12]. Магьосникът му метна един възмутен поглед, след което махна с ръка:

— Да вървим, че гледай кое време стана... Знаеш ли нещо относно появяването на подобна мадама по вашия край?

— Честно казано, не, Ваше деветопръстие, но съм уверена, че знам място, където ще разполагат с нужната Ви информация.

— Само не ми казвай, че ще ме водиш в „Трите цици“ — въздъхна отчаяно Джони.

— Съвсем не, уважаеми. Възнамерявам да Ви заведа в „Бикините на Арвен“, което е съвсем ново и твърде уважавано заведение, където девойки от всички светове се събличат, за да платят семестриалната си такса в Семинарията. Фактът, че местоположението му, собственикът му и барплотът му са същите като тези на „Трите цици“, не е нищо друго, освен щастливо (или нещастно) съвпадение.

Джонатан прибели очи, изсумтя „Ей така човек завъжда бели косми...“ и покорно последва дяволицата.

След близо час лутане из кривите и оплетени като тролски черва улички на Порт Бел най-накрая излязохме на малко площадче, в единия край на което се кипреше дребна в сравнение с околните сгради триетажна къщурка, на която с огромни неоновы букви бе изписано „Бикините на Арвен“. Видът на трите предизвикателно щръкнали на фасадата балкона с малки чучурчета за отводняване, поставени точно на най-невралгичните места, накара Джони да се препоти като дилър на незаконно обрани мандрагори на разпит пред Квесторите. Умирах от любопитство да попитам какви бяха спомените, с които свързваше мястото, но се отказах. Щях да изчакам по-добри времена и тогава да разбера за какво става дума. В края на краищата издателите ми наистина се радваха на историите, които излизаха изпод перото ми, но кратък еротичен проблясък в миналото на един от Алкохолната Троица със сигурност щеше да им се понрави още повече.

Когато влязохме в стриптийз клуба, очите ми тутакси заиграха в хиляди посоки, без да знаят къде точно да се спрат. Разнообразието на

девича плът бе толкова огромно, че би накарало и най-закоравелия женкар, преситен от хоризонтални удоволствия, да ахне прехласнато и да пусне скромна мъжка сълза от възхищение. В заведението наистина имаше за всекиго по нещо. Сочни елфийки с гърди, заострени не по-зле от ушите им; дяволици, които закачливо пошляпваха с опашки зачервените от удоволствие физиономии на мъжете от предните редове; зеленокожи дриади от Елиантор и значително по-нормално изглеждащите им посестрими от Елианор, които можеха да докарат сърдечен удар и на някой от Господарите на Времето^[13]; амазонки от Нов Йерусалим, изкусително размахващи камшици и арбалети със сгъваем приклад; русалки, танцуващи в джакузито, които придаваха съвсем ново еротично значение на думата „въртиопашки“... Цялото място бе един колосален мавзолей на плътските щения. Добре, че имах пет развода зад гърба си, иначе със сигурност щях да се влюбя отчаяно и безвъзвратно в поне десетина от труженичките тук.

— И чий жезъл дирим тук? — кресна Юрата, мъчейки се неуспешно да надвика гюрултията наоколо.

— Търпение, мой непиещ приятелю — изкрещя в отговор дяволицата, оглеждайки се наоколо. — Търсим... търсим... а, ето кого търсим — Теди Златната Ноздра: един от най-известните сводници в Преизподнята, коцкар до мозъка на костите си и любител на нестандартните развлечения от рода на ядене на патладжани, шмъркане на индийско орехче и пушене на български цигари.

Джонатан потръпна при споменаването на патладжаните, но веднага се окопоти, сви пръсти, сякаш солеше невидима салата, и небрежно махна в посока към вратата. Огромното туловище на Теди незабавно се вдигна във въздуха и достолепно заплава към изхода. Побързахме да го последваме, понеже слухът ни бе заплашен от изчезване съвсем не на шега.

— Ама какво си въобразявате! — избухна дебелакът, когато усети твърда почва под краката си. — Ще се оплача на Алианса! Нямате право да ме измъквате така...

— Брей, брей, тъща ми да ми дойде на гости за цяло лято със сополивия си внук, ако не съм прав — захили се Деветте Пръста и потупа сводника по бузата. — И това ако не е Тоше Сарумански, здраве му кажи! Предполагам, помниш ме от онова яко магьосническо напиване в Охрид...

— Джонатан! Е, хубава работа! — викна Теди и се заклатушка на пухкавите си крачета към нас. — Да ми се появиш двеста години покъсно и да ме изриташ като мръсно коте от любимата ми кръчма... всъщност, да, има неща, които явно никога не се променят. Какво правиш по нашия край? Решил си да приключиш с ергенския живот и да се задомиш с някоя сгодна стриптийзърка най-накрая?

— Казах ти и предния път — ще се ожения два дни след смъртта на Тери Сторн, да му дава Мракът още три пъти по толкова хилядарки живот — засмя се Джони и кимна към нас: — Тоше, запознай се с компанията — Марго, Брайън и Юрий. Дружина, това е Тоше — последният жив незаконен син на Саруман. И нито дума на сина на Толкин за това, че току-виж извадил още 800 тома от „Недовършените предания“...

Всички побързахме еднородно да се съгласим, че няма човек, вампир или дявол, който да може да изтърпи допълнителна гавра с историята на Средната Земя.

— Търсим едно невръстно румънско вампирче с тепърва изгряващ сексуален апетит и дарба да въплъщава в дела думите си по засега неопределен магически начин — въведе стария си познайник в същността на нещата Джонатан.

— Палавник... — разсмя се Тоше и размаха пухкав пръст срещу магьосника.

— Не бе, перверзийо затлъстяла — изплю се с досада Джони. — Момичето е роднина на нашия отказващ хемоглобина приятел тук...

— А, спасителна мисия... браво, браво, похвално — изръкопляска иронично сводникът. — Мисля, че мога да съм ви от полза. Тия дни дочух за някаква извратена случка в „Трезвения гремлин“. Един от малоумниците в охраната решил да задява прилично изглеждащо девойче. Онова се обърнало, креснало му „Бе ти що не вървиш да се...“, в резултат на което и до ден-днешен трима некроманти от Президентска болница се чудят как да извадят... хм... от... хм...

Тоше притеснено изгледа младата дяволица.

— Споко, друже, схванах идеята, а и съм се нагледала на далеч по-пикантни неща — смигна му тя и се обърна към нас: — Това ми звучи като работа на вашата роднина, не мислите ли?

Единодушно се съгласихме, че цялата ситуация просто крещеше „Лучияна“. Джонатан предложи да се разходим до „Трезвения гремлин“, обосновавайки се с факта, че любимият навик на всички престъпници е да се връщат на местопрестъплението. Юрата не бе особено доволен, че заклеймяват родата му като престъпница, но не виждайки друг изход от положението, се съгласи от немай-къде. Везните натежаха в полза на кръчмата и благодарение на всеобщата ни пресъхналост — от рома на капитан Роки насам не бяхме слагали и капка в устата си и вече се чувствахме отвратително трезви.

„Гремлинът“ се оказа учудващо приятно заведение. Нямаше пияни докери, магьосници-комплексари или дяволи-националисти, готови да натикат в казана всеки, който няма рога, включително и сатириите от Нова Византия, които имаха. Напротив — музиката беше тиха и спокойна (благодарение на многобройните емигранти от Бразилия Sepultura и Soulfly точно бяха на мода, така че за никого не бе изненада фактът, че звучаха в долнопробна преизподненска кръчма), барманът беше любезен и отзивчив, а питиетата бяха по-неразредени и от тези на Рей Макгавърн, да ме прощавате за светотатството, което изричам.

Тъкмо допивахме поредната си порция алкохол, обирайки овациите на очевидно несвикналата да кърка местна публика, когато вратата на кръчмата се отвори с трясък и вътре връхлетяха истерично кикотещи се младеж и девойка. От вбесения поглед на Юрата се досетих, че момичето по всяка вероятност беше Лучияна. Двете струйки дим, процедили се през ноздрите на Марго, пък ми подсказаха, че в близките мигове ще станем свидетели на истински сапунен сериал.

— Аполион^[14], дърт развратник такъв, какво правиш с тази туристка в романтично заведение като това? — кресна оглушително дяволицата.

— А, Марго... ама ти днес не си ли на смяна на пристанището? — замънка объркано младото момче.

— Да, трябваше да съм там, но откъде можех да предположа, че ще ти видя лъжливите очички точно тук? Само ако знаех, от сутринта щях да заседна, за да те хвана в издънка!

— Марго, чакай, моля те, не прави сцени... Просто показвах на момичето забележителностите на Порт Бел...

— Аха, „момичето“... А момичето знае ли, че си с няколко века по-дърт от нея и че по цял ден не правиш нищо, освен да се чудиш кого още да избройкаш? — продължаваше да беснее новата ни рогата приятелка.

— Аполион ли? Не ми ли каза, че името ти е Аполон? И че си роднина на онзи, същия, от древна Гърция? — подозрително попита Лучияна, местейки погледа си ту върху сваляча, ту върху разярената му любовница.

— О, с този номер ли мина при теб, малката? — засмя се зловещо Марго. — Пак добре, че не ти е извадил старата си фалшива лична карта, с която се представя за баджанак на Дж. Р. Р. Мартин и съответно — за трети братовчед по майчина линия на Теллалов.

— Я пак? — невярващо се обади Джони от задните редове на целия този цирк.

— Ще се учуди колко успешно минава измамата с Теллалов при по-низшите в ментално отношение — кимна дяволицата. — С „Аполион“ поне не трябва да си вади нови документи — просто зацапва „И“-то в името си и ситните диванета лапват от първия път.

— Хей! — засегна се Лучияна.

— Спокойно, братовчедке, не казвай нищо, на което после три месеца ще трябва да му сърбаме попарата... — прегърна я успокояващо през рамото Вегетарианеца. — Помниш ли ме? Аз съм Юрий, от Санкт Петербург... идвахме във Вултурец преди стотина години цялата фамилия, за да се запознаем...

— Юра? Да бе, вярно... ти пък какво търсиш тук? — усмихна се невярващо младата вампирка.

— Виорика ми се обади и ме помоли за помощ...

— Мама ли? Нея пък какво я бърка къде си карам лятната ваканция?

— Е, чак пък ваканция... Подочухме, че си наругала една от преподавателките в Университета...

— Фонемата?! Тази патка недо...

— Тихо! — сложи ръка на устата й Юрий. — Не казвай нищо, моля те. Майка ти и баща ти най-вероятно не са провеждали онзи разговор с теб?

— Уф, не почвай и ти с птичките и пчеличките, че ще се издрайфам! На 121 години съм, да му се не види!

— Не, Лучияна, имам предвид разговора относно способността ти да сътворяваш истина с думите си — изчерви се Вегетарианеца и неволно се огледа наоколо, за да види кой още слуша. Освен нас никой не даваше и оркска пръдня за това, което се случваше между членовете на странната ни дружинка, но независимо от това Юрата понижи глас: — Навярно не знаещ, но ти си осмо поколение вампирка...

— Ха, това ли? Знам го още от 60-ия си рожден ден — ухили се девойката. — Чичо Мартинеску ми каза, след което ми заръча и думичка да не обелвам пред тате, за да не го стресирам излишно. И за дарбата си знам... друг е въпросът, че едва се сдържам понякога. На хемоглобинознанието си изпуснах нервите, признавам... и сега какво, да се самонаръгам с ясенов кол ли?

— Не че ще има полза, но схващам гледната ти точка — намеси се Деветте Пръста авторитетно, докато небрежно обездвижваше с едва видим отстрани жест опитващия да се изниже по терлици кандидат-любовник. — Някой да има предложение какво да сторим в назрялата току-що ситуация?

— Аз лично казвам да си хващаме задниците под мишница и... кой откъдето е — заяви категорично Юрата, едвам сдържайки се да не захапне врата на местния Казанова и по този начин да сложи край на столетия въздържание.

— Съгласна съм — неочаквано за всички нададе глас Лучияна.

Зяпнахме я невярващо.

— Какво се зверите толкова? — продължи малката. — Имам сесия да взимам, тук, честно казано, ми доскуча... дайте да се прибираме и да се свършва с тези драми!

— И ще ме изоставиш просто ей така? — жалостиво се обади Аполион, все още неспособен да помръдне нито един от крайниците си, но за сметка на това компенсиращ със сърцераздирателни гримаси и мимики. Дори успя и сълзица да пусне, говедото му с говедо.

— Ми, без да се обиждаш, ама в леглото не си нищо особено, момко — пренебрежително процеди през зъби вампирката.

От ушите на Юрата вече изригваха малки кръгчета дим.

— Правила сте секс? — с огромно отвращение промълви той, докато преценяваше къде точно трябва да впие зъби, за да сведе шансовете за оцеляване на Ромеото до минимум.

— Е, не бе — държахме се за ръчички и се разхождахме в Музея на Казаните! — засмя се Лучияна. — Спокойно, брат'чед, не съм вече толкова малка, отдавна знам доста неща... А, и ако това ще те успокои, да знаеш, че имам спирала.

Вярно, че си беше живо кощунство, като се има предвид къде се намирахме, но в този момент не можех да си представя нищо друго, освен стадо ангели, наобиколили Юрий и пеещи „Алилуя“ — изражението на върховно облекчение върху лицето му не можеше да предизвика друга реакция.

— Ми... давайте да си ходим тогава... — успя да изцеди от себе си Вегетарианеца, когато пак бе в състояние да говори. — Тоя тук какво ще го правим?

— Марго, искаш ли си гаджето или да го пращаме да изобразява мушката в нечия градина? — поинтересува се Джонатан.

— Ти пък... притрябвал ми е! — плю с отвращение дяволицата, вирвайки презрително опашка.

— Твоя воля — сви рамене Деветте Пръста и махна с ръка. Любовчията с тих пукот се изпари във въздуха. — Сега и Зеленоглавия да издирим, цена няма да имаме...

— Роки Зеленоглавия? — припърха с мигли Марго. — Е, както е казал класикът, Сатанаил едно взема, ама тика друго в ръцете. Усещам как ще се разходя с вас до Старата Земя...

И досега не мога да спра да се чудя какво, в името на Мрака, щеше да се случи с „Недохранения балрог“, ако не беше невероятният му боцман и още по-страхотно стикованият му екипаж. През цялото ни плаване обратно — от Порт Бел през Триъгълника, през портала и чак докато стигнахме до пристанището в Мраколандия — не успяхме да видим очите на шкипера. Единствено когато преминавахме покрай Нос Дракус, Роки се измъкна тихомълком от каютата си и завлече Джонатан в трюма, като му дуднеше постоянно за някакви сини хапчета. Марго пък изобщо не се появи, което изобщо не ме изненада, като знаех колко суетни са относно външния си вид дяволиците преди, по време и след любовната авантюра.

— Джони, приятелю, благодаря ти от все сърце! — нареждаше Юрий през цялото време, докато надигнахме чашите с водка-47 в „Зелената котка“ веднага след благополучното си завръщане.

— И аз ти благодаря — за всичко! — пригласяше му Зеленоглавия, отпивайки с наслаждение първия си грог от незнайно колко години в „Котката“. Не ме питайте как Рей Макгавърн и Сара се бяха оставили да бъдат убедени да валидират новия пропуск на капитана. Поредният потресаващ пример за това, колко убедителен можеше да бъде нашият магьосник...

— О, това е нищо работа, приятели... — махна с ръка Деветте Пръста. — Ако знаете как навремето спасих Тери Сторн от дело за бащинство с една самодива...

— Е, разказвай де!

— М-м-м... не му е сега времето — напомнете ми друг път... Историята е прекалено дълга, а и сега имаме друга работа — да обсъдим бъдещето на връзката на Капитана (и евентуално сватбата) с малката рогата палавница — ухили се Джонатан и си заръча още една водка.

---

[1] В случая авторът наекива за разказа „Конвентът“, публикуван във втората му книга „Усмивка в полунощ“. — Бел.ред. ↑

[2] Цялата история е описана в разказа „Буквализъм“ от предстоящия да излезе нов сборник с разкази на автора. — Бел.ред. ↑

[3] Герои от разказа „Кюлотите на вещицата“ от предстоящия да излезе нов сборник с разкази на автора. — Бел.авт. ↑

[4] Герой от разказа „Нарисувай ми убийство“ от втората книга на автора „Усмивка в полунощ“ чийто първообраз е легендарният български художник Петър Станимиров (Peter Stan). — Бел.ред. ↑

[5] Клипер — много бърз многомачтов ветроходен кораб с пълно ветроходно стъкмяване (прави ветрила на всички мачти + косо на бизана) от XIX век. Едни от най-съвършените платноходи, конструирани някога. Характеризират се със силния наклон на мачтите назад, който достига до 80°. Това придава голяма аеродинамичност и им позволява да изминат до 640 км за 24 часа. — Бел.авт. ↑

[6] Натраплива невроза е старото име на обесивно-компулсивното разстройство (OCD) — разстройство, свързано с тревожността, характеризирани от недоброволни натрапчиви мисли. Когато страдащият започне да приема тези мисли, започва да развива тревожност, основана на страха, че ще се случи нещо лошо. Страдащият чувства, че принудително трябва да извършва

иррационални, отнемащи време действия, за да отстрани тревожността. Онихофагията (гризането на нокти, характерно за Джонатан Деветте Пръста) се смята за частен случай на OCD. — Бел.ред. ↑

[7] Герой от фентъзи поредиците „Белгариада“ и „Малореон“ на американския писател Дейвид Едингс (1931–2009). — Бел.ред. ↑

[8] Героиня от поредицата на Джордж Р. Р. Мартин „Песен за огън и лед“, пресъздадена и като ТВ сериал под името „Игра на тронове“. — Бел.ред. ↑

[9] Линда е 17-годишната дъщеря на Рей Макгавърн, която се появява в разказа „Още едно коняче?“, публикуван във втората книга на автора „Усмивка в полунощ“. — Бел.ред. ↑

[10] Бизанмачта — последната мачта на многомачтов кораб. Фокмачта — първата (носовата) мачта на кораб. — Бел.ред. ↑

[11] Авторът очевидно намеква за „Летящия холандец“ — според легендата, дух на кораб, който не може да се завърне у дома и е осъден да плава навеки. Според преданието, ако корабът бива поздравен от друг кораб, екипажът му често ще се опита да изпрати съобщения за сушата към отдавна вече умрели хора. В мореплаването, виждането на този кораб е знамение за зла участ. — Бел.ред. ↑

[12] Herr на немски е „господин“, но на руски — език, който е майчин за Юрата — има доста по-различно значение, което на български се придава отново с трибуквена дума, определено неподходяща за цитиране. Ето защо младият вампир се смее... — Бел.ред. ↑

[13] Господарите на Времето (Timelords) са герои от британския научнофантастичен сериал „Доктор Кой“ („Doctor Who“). Това, за което намеква авторът, е, че за тях е характерно, че имат по две сърца. — Бел.ред. ↑

[14] Злият дух, който според Апокалипсиса ще стане началник на Антихриста. — Бел.ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.